

A že teda byl prodlouženej, páč jsme si ho prodloužili rovnou od středy!

Protože se nám po návratu z dovči kerkonošský nějak zastesklo po volníčku ☐ a tak jsme využili toho, že i druhý svátek květnový je ve středu a propojili si to fikaně s víkendem. No neberte to - za cenu dvou dní jich získáte volnejch rovnou pět. Paráda.

V úterý jsme to po práci hned zabalili a valili na chalupu. Tento úterní podvečer a středeční ráno nebudu nijak výrazně komentovat, neb by to nebylo nic takovýho jako, řekněme, zajímavě veselýho. Protože Tali se stále držela toho, že je z ní Tazimůra a nikdo jí nezajímáme. Vyjít si s ní do polí rovnalo se tomu, že se buď vzteknete, nebo jí zabijete, nebo já nevím co, ale rozhodně si to neužijete ani vy, ani Rumíček. Grrrrrr.

No ale v průběhu dne jí to nějak přestalo bavit a tak se z Tazimůry převlíkla za Talinku a byla z ní zase mooooc miloušská (převážně teda, ne že by to tak bylo úplně stabilně) flekatá psí holčička s kterou se dalo komunikovat. A tak došlo - krom pracovních záležitostí, kdy jsme se pustili do dalšího čištění a zvelebování různých koutů zahrady i na různorodou psí zábavu. Občas jsem vytáhla létající talíře, občas jsme si šli jen tak zablnout na louku a nejlepším bodem dne byloooo, bylooo jedno překvapivý žůžo.

Teda krom toho momentu, kdy nás přišla navštívit Emička z vedlejší vesnice a kdy jsem nejdřív myslela, že Tali roztrhnu teda vejpůl. Neb nedbala přivolání a letěla s hulákáním loukou. Nejdřív s úmyslem zadržet narušitele a poté jít si blbnout s Emišákovou. Takže místo blbnutí s Emičkou si po kázeňském pohovoru nejdřív madam stříhla trochu té ovladatelnosti, a poslušnosti a až poté, co se předvedla v lepším světle, si mohla jít lítat. A tentokrát řádili všichni tři. Po dlouhý době, páč jinak si holky udělají dvojičku a na Rumíčka kašlou.

Ted' to naopak bylo tak, že se řezal Rumouš s Tali a Emi jim tak jako ke svému údivu jen přihrávala. Nedivila se sama, i my jsme s její paničkou koukaly, protože jak říkám, takhle to skoro nikdy není. Po příchodu Tali k nám Rumoušek ostrouhal. Do tý doby vždycky s Emi lítali loukou jak šílení a ona byla šťastná, že má kámoše. Pak se zjevila Tali a Rumíček byl obratem zapomenut a to přes to, že se Tali chovala jak nukleární hovado a dalo by se předpokládat, že jemná Emi z toho nebude nadšená a bude si i nadále rozumět spíš s ním. No tak překvápko a holky spolu blbnou až do vypuštění obou duší ☐ . Zpravidla teda.

Tentokrát byl Rumíček nadšen, že má k dispozici obě dvě a náležitě si to užíval.

Pádil mezi stromama jak urvaný torpédo, oči do zatačky a viděli jste z něj krom těch očisek jen zrzavou šmouhu. Maaaakaaal jako šílenec, my jsme se mu smály nahlas a holky nestíhaly a napadaly ho ze zálohy. Poté ho rvaly na kusy za živa. Byl Blažej ☐ . A já taky, protože Tali se nikam nevzdalovala a držela partu a bylo fajn koukat, jak se všichni tři baví a Rumíček si to tentokrát užívá do plnejch. Když už toho nakonec měli dost a vylemtali kdejakou vodu ze zahrady, vydaly se Emička s paničkou dál.

A po nějaký době, kdy se ohařiska z lítaček uklidnili, došlo na to zmiňovaný žůžo. Dotáhla jsem totiž v úterý před odjezdem plnou tašku kuřecích skeletů a hřbetů. A teď přišel jejich čas. My lidi si občas pořádáme pikniky, grilovačky a jiný obžerstvíčka. Tak proč to pro jednu nedopřát i našim milovaným čtyřnožcům ne? Vzala jsem půlku tý hromady a zamířila do rokle. Byla to ta nejnebezpečnější cesta, jakou jsem kdy na zahradě podnikla ☐ ☐ ☐ . Ohařící, vědomí si toho, že se chystá něco neobvyklého a to něco bude ke žrádlu, se nažhavení nadšením, motali kolem mě jak hajzl při povodni a dělali, jak kdyby sto let je nikdo nekrmil. Hrozilo, že se o ně přerazím. Rumíček aspoň zůstával všema čtyřma moudře na zemi, ale flekatej pomatenec se pomátl dočista do čista.

To znamenalo, že se Tali proměnila v obřího hopíka a řvala jak prokopnutá. Divím se, že cestou nevyběhla po stěně altánu na střechu, neskočila odtama šíbru do nádrže s vodou, nevyběhla do koruny borovice nad skalkou a nestrhla si hlasivky. A taky mě při té své produkci nepřizabila, páč ony tam vedou takový poměrně blbý schody do té rokle. Navíc končí u oné nádržky s vodou, takže buď mi mohla cestou zlomit vaz a nebo mě dole utopit, kdyby vyváděla ještě o pár promile víc ☐ . No přežila jsem, ale bylo to o fous. Ovšem dole jsem vyžadovala klidný usednutí na zadnici a vyčkávání svého přídělu. Joojojojo, tooo bylo neproveditelný ale!! Ne-pro-ve-di-tel-ný. Ve vzdálených vesnicích si museli myslet, že tam u nás stahujem psy z kůže zaživa, jak jódlovala. ☐ .

Tak jak ona je pomatená, jsem já neústupná. A naštěstí - Rumíček trpělivej. Takže jsme si oba počkali, až se madáme dokáže ovládnout a pak ..... pak..... hoj ty štědrý večere - teda odpoledne - vykydla jsem před každého několik kusů skeletů. Hele - kdybyste viděli ty gezichtíky!!! ☐ ☐ . S jakou slastí si to tam schroupávali, tu hromadu. Bylo to pochopitelně úplně jiný než normální krmení, nebo když dostanou třeba kosti na okusování. Byl to prostě

MEJDÁÁÁÁÁÁÁÁÁN a obžerství ☐ ☐ . Stála jsem tam a užívala si to s nima. Když to zbouchali, šmrdolili se nadšením a spokojením kolem mě. Ocásky si nadšením mohli oba vylomit, oči se jim spokojeně smáli a oba mi celým tělem dávali najevo, jak bezva nápad jsem měla.

A nejen já jsem měla bezva nápad. Páníček taky. Páč shodou okolností taktéž v úterý stihnul v Globusu ulovit dva pytle s hovězima šlachama! To je poklad!! Jeden ještě doma putoval nabalíčkováný do mrazáku a ten druhý jsem vzala s sebou. Tentokrát nikoliv jako součást mejdanu, ale coby výukovou pomůcku. Takže jsem v podvečer vzala každému kus tý velký šlachy a šlo se pochodovat loukou. Taliprtka opět působila, že jí definitivně hráblo a tudíž zas řvala jak tak prokopnutá. Museli byste jí vidět a hlavně taky slyšet. Někdy poprosím Brtníka, aby to natočil, protože pojízdněj cirkus hadra ☐ . A já si tak jdu a jdu, Rumíček cupitá vedle mě jak cvičenej pudlik z manéže a madáme řve a řve a lítá vzduchem jak akrobatka na hradě, než jí konečně doputuje do mozkovny, že to krucinál, kruuuucinál k ničemu nevede! A tak jde a čuchá si kolem, a po očku sleduje, co bude. Tak je za to sledování vychválena a řekneme si, že tady jdeme a támhle jdeme, pak dojde na přivolání, taky u nohy se jde, až dojdeme na cestičku u kapličky. Brtník nám ji moc pěkně vysekal, je to hotová dálnice pro tůristy. A ohařící dostanou pokyn, ať jdou do pole. A ozve se opět řev: "Neeee, já neciiii do poleeee, já ciii masoooo, tady puđu s teboou, dej maso, dej!" vyváděj Fleky a Rumíček v tichosti tancuje vedle. "Ale kdepák, utíkejte honem, šup, běžte." Ukazuju jim směr. Vyběhnou, aby se hnedle oba vrátili a lípli se na mě jak dva bodláci :D.

No tak dobře, půjdem tedy pospolu, když chcete, odsouhlasím jim a ještě si dáme nějaký to usednutí, ulehnutí, popojdeme u nohy a posléze je položen dotaz, kdo bude první doma. Není kdo by mi odpověděl, páč ještě než to dořeknu, už jsou oba za brankou a Tali se právě podařilo při svém jáсотu, že je tam prvnííí, ulomit větev mladý jeřabině, která za brankou vyrašila. Inu magor, no. Ale momentálně poslušnej magor, takže si zaslouží svou velkoodměnu a ke každému z nich putuje ten kus tuhý flákoty. Spokojeně se s ním oba uloží na trávník (či spíše na torzo trávníku, který z něj po loňským suchu zbylo) a pustěj se do žouželení.

A já mám zas konečně volný ruce pro domácí a zahradnický práce. Byl to příjemnej závěr prvního dne z našeho veleprodlouženýho víkendu.

Prodloužený víkend.